

Laia Aguilar

Wolfgang

EL SECRET
DEL PARE

LAIA AGUILAR
WOLFGANG

El secret del pare

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: JUNY DEL 2019
© LAIA AGUILAR SARIOL, 2019
ELS DRETS DE L'OBRA HAN ESTAT CEDITS MITJANÇANT ACORD
AMB INTERNATIONAL EDITORS' CO
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2019
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2533-9
DIPÒSIT LEGAL: B. 9.229-2019
FOTOCOMPOSICIÓ: GAMA, SL

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a **ecològic** i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

I

Tinc tretze anys i no sóc una esponja. Per cert, darrerament he sabut que hi ha un organisme amb un coeficient nul que supera de llarg les característiques de l'esponja. Es tracta del protozou: un ens unicel·lular eucariota i heteròtrof que viu com a paràsit en animals i plantes i que en alguns casos pot parasitar en l'ésser humà. Així que a partir d'ara diré *protozou* i no pas *esponja* a tot aquell que se m'acosti a menys d'un metre i em digui frases tan poc eloqüents com: «Realment et dius Wolfgang?», «És cert que tens un coeficient intel·lectual de cent cinquanta-dos?», «Vas dos cursos avançat respecte als nois de la teva edat?», «Aquell home amb pinta

de cantant de rock és el teu pare?». Doncs sí, protozous, sí, totes les respostes són afirmatives i he de dir que «aquell home anomenat Carles» en el fons no és tan mal pare com em pensava. S'ha esforçat per cuidar-me —m'escolta tocar el piano tres hores cada dia—, fa malabarismes per entendre's amb l'àvia Matilde i la tieta —sé que en el fons no se suporten— i fins i tot ha accedit a matricular-se a la carrera d'Història *on line* —em feia vergonya tenir un pare tan inepte, ho reconec—. Però, vaja, tenint en compte que té una estructura de protozou i que el seu coeficient no dóna per més, li acabo posant de nota... un 9,9543. Un pare modèlic!

Sento sorolls i surto a la sala. Veig el pare amb la cua de cavall llardosa que ve cap a mi amb un sobre a la mà. Se m'atansa amb aires de perdedor —això no hi ha manera que s'ho tregui de sobre, el pobre— i m'ofereix un sobre on hi posa el meu nom.

—Té, Wolfgang —em diu—. És una petita sorpresa.

Obro el sobre amb cautela i a dins em trobo uns bitllets d'avió per anar a... On? Viena? A escoltar la Filharmònica en viu i en directe?

L'òpera de Mozart *El rapte del serrall*? Meravel·lós, sublim, magnífic!

M'oblido de mantenir les distàncies i m'abraço al pare com si m'hagués fet la persona més feliç del món. Aleshores ho veig. Una taca al coll que es va estenent a poc a poc i que té un aspecte dubtós tirant a maligne. El pare no. No pot ser... No pot estar malalt. Per un moment me l'imagino devorat per la mosca *Calliphora* amb cara i ales i antenes de mare.

Em tanco a l'habitació i faig llistes mentals sobre la imatge surrealista que acabo de veure enganxada al coll del pare. Era una taca desigual, tirant a lilosa, amb tonalitats graduals i d'una mida aproximada de dos centímetres i tres mil·límetres. Possiblement es tracta d'un tema víric, qui sap si infecció. Hauria d'estudiar-lo amb un microscopi òptic per poder treure'n una conclusió clara. Per ara, em dedico a fer llistes reals de tot el que pot haver contret el pare i que li pot causar seriosos problemes.

LLISTA DE LES POSSIBLES MALALTIES

QUE POT HAVER CONTRET EL PARE

- *Pot ser acantosi, que s'associa a l'obesitat (cosa estranya en el pare ja que està més aviat prim) o bé intolerància a la glucosa.*
- *Neurofibromatosi: síndrome cutània que afecta múltiples sistemes orgànics. S'hauria d'estudiar si li ha afectat el cervell.*
- *Malaltia d'Addison: insuficiència de la glàndula suprarenal (diria que efectivament té una pressió arterial baixa).*
- *Melanoma: un tipus de càncer de pell que li provocarà la mort en menys de sis mesos.*

- *Em pregunto amb qui me n'hauré d'anar a viure ara si el pare es mor. Amb l'àvia? La tieta Berta? Tremolo!*

Més tard, sopant a les set de la tarda, dubto si treure el tema o no. Veig el pare engolint uns fideus sense cap gràcia i em pregunto com s'aborda un tema tan delicat. Aleshores li pregunto què farem el cap de setmana —el cervell em traeix, no sé per què ho he dit— i em diu que anirem amb uns amics molt amics a passar

el dia a la platja. Quan diu això dels «amics molt amics» estira la O com un xiclet com si em volgués dir una cosa important que descobriré d'un moment a l'altre. Em pregunto si això dels «amics de la platja» i «la taca expandint-se» està connectat d'alguna manera. Xarrupo un vas d'aigua i em fixo en el seu rostre alegre i triangular. No l'entenc gens, el pare. Darrerament fa coses tan absurdes com anar al gimnàs cada migdia, comprar-se samarretes i passar-se l'estona fent bíceps per marcar pectorals.

Torno a la idea que em ronda pel cap.

—Tens alguna malaltia terminal, pare?

Menteix obertament, ho sé:

—És clar que no, fill, estic perfectament.

—Digues la veritat, quant temps et queda de vida?

Aleshores em mira amb ulls de rap —veig que els estudis d'Història no li han servit pràcticament per a res— i es toca la taca cada cop més gran.

—Si et refereixes a això del coll... No, Wolfgang, tranquil. Estic perfectament bé. Ha estat una reacció cutània i prou. No t'has de preocupar per res.

Detecto que em menteix. Ho sé. La nou que

es mou amunt i avall —com a les pel·lícules de detectius de baix pressupost— em fa pensar que no em diu tot el que sap. O com diu la sota cent de l'àvia Matilde: «Aquí hi ha gat amagat».

Toco la *Petita serenata nocturna* de Mozart i la Mia no em treu els ulls de sobre. L'àvia i la tieta Berta han sortit a comprar i per sort ens han deixat una estona sols. Enfonso les mans al teclat i toco un re sostingut apunyalant el piano.

—Però què fas, Wolfgang? —em pregunta la Mia en to divertit—. T'estàs saltant la partitura.

—Ho sé, ho sé, però és que avui no aconseguixo concentrar-me.

Em passa la mà pels cabells i em llança el seu alè barreja de poma i dentífric de menta.

—Vols que parlem?

—Crec que el meu pare té problemes greus, Mia.

Alça la cella esquerra com el fox terrier dels veïns del quart primera.

—Quins problemes greus, Wolfgang?

—No ho sé. El pare té una taca mortal.

El fox terrier de la Mia es converteix en un dòberman apallissat i infestat de puces.

—Tot i que el meu pare va dir textualment: «És una reacció cutània i prou». Però estic convençut que és una mentida, Mia. Vull dir: he investigat una mica i sé que les reaccions cutànies desapareixen al cap d'unes poques hores que es produeixi la lesió.

—A veure: no pot ser que ho sentissis malament?

—Impossible, tinc orelles de pianista.

—No sé què dir-te, Wolfgang. Tot plegat ho trobo una mica estrany.

—I es passa el dia fent peses o perden calories a la bicicleta estàtica.

—Què?

—Sí, fa coses molt absurdes. I a sobre es posa un perfum de marca barata que impregna de pudor la sala i no ho puc suportar.

La Mia somriu. Molt. Fins i tot massa.

—Per no parlar de la darrera camisa que s'ha comprat (de lli, li marca els pectorals, sense comentarís...), quan ell sempre porta samarretes foradades.

—Em sembla que hauràs de parlar més a fons amb el teu pare, Wolfgang —em diu la Mia, mig somrient—. Potser... el que li passa és que és molt feliç.

—Feliç? Què hi ha més feliç que un fill que has abandonat et reconegui i accepti que li tornis a fer de pare?

La Mia somriu i em demana que em centri en la partitura. Detecto una estranya complicitat amb el pare. Ella i el pare. No ho entenc. Desisteixo. Intento posar-me a tocar i m'imagino assistint al concert de la Filharmònica de Viena i gaudint d'allò més al costat del pare. Ell i jo sols. Aplaudint, ovacionant, emocionant-nos amb la música... Viena... Serà un viatge esplèndid, però no, no, no, no... Torno a veure la taca expandint-se que d'aquí a poc se'l crupirà. Una mort amb colònia barata.

Dino estofat de vedella amb l'àvia Matilde i la tieta Berta i aparto els bolets a una banda del plat. No entenc com els humans podem men-

jar-nos un fong que surt de la terra i que en alguns casos pot resultar fins i tot verinós. I mortal. Però exceptuant aquest petit detall he de reconèixer que el dinar és força bo. I que l'àvia Matilde fa prou bona cara. I la tieta Berta, com sempre, es mira tot el que fa l'àvia Matilde i diu que sí a tot sense cap criteri evident. O sigui: és una sota cent. I una protozou. I sé que cap d'elles em podrà resoldre l'enigma que tinc entre mans i que fa que el pare suposadament estigui content tot i estar-se morint d'una malaltia letal i contagiosa.

—Vosaltres coneixeu el pare a fons? —els etzibo.

L'àvia i la tieta encreuen la mirada com si en portessin alguna de cap. Sovint penso que el llenguatge no verbal de l'àvia i de la tieta és una mena de llenguatge secret per a amants dels criptogrames. S'hauria de titular el llenguatge àvia-tieta. Ple de mirades estranyes, de copets de cama per sota la taula, de frases inacabades i llançades al vent, de gestos imperceptibles a la comissura dels llavis.

—És que tinc la sensació que m'amaga alguna cosa...